

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησία δρ. 8.— Ἑτησία φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος » 4,50 Ἑξάμηνος » 5,50
Τρίμηνος » 2,50 Τρίμηνος » 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λεπτ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐρυπιδίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαγβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 15 Ὀκτωβρίου 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 46

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

— Ἄ! ἐρώναξεν ἐκπληκτος ὁ Ἑρρίκος καὶ δέχθηκε νὰ σὰς συνοδεύσῃ; Ὁ Ἀλβαράδο ἔβαλε τὰ γέλια.

— Καὶ νομίζεις, εἶπε, ὅτι τοῦ ζήτησα τὴ γνώμη του; Θὰ τὸν πάρω σὰ μπαούλο, δηλαδή μέσα 'ς ἓνα μπαούλο, ποῦ τῶκανα ἐπίτηδες, γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ, καὶ ποῦ θὰ καλοπεράσῃ ἐκεῖ-μέσα ὁ κατεργάρης!..

Κι' ὁ Βραζιλιανὸς ἐξήγησε ὅλο του τὸ σχέδιο.

Ἀφ' οὗ θὰ περνοῦσε τὴ νύκτα του στὴν καλύβα τοῦ βουνοῦ, ὁ Ἀγκλὰς θὰ ἐκλείνετο ἀπὸ τὸν Τῶμ, στὸ εἰδικὸ ἐκεῖνο κιβώτιο, ποῦ τὸν ἐπερίμενε ἐκεῖ ἀπὸ προχθές. Στὴς δέκα, μιὰ ἀτράκατος θὰ πήγαινε εἰς τὸ Ἰκαραμπὺ καὶ θάπαιρνε τὸν Τῶμ καὶ τὸ κιβώτιο, ποῦ θά'χε μέσα τὸν Ἀγκλὰς, γιὰ νὰ τοὺς πᾶν ὅλους εἰς τὴ Λουτετία. Ἀμέσως θὰ φόρτωναν εἰς τὸ ὑπερωκεάνιο τὸ κιβώτιο καὶ θὰ τὸ τοποθετοῦσαν μάλιστα εἰς τὴν καμπίνα τοῦ

Ἀλβαράδο, γιὰτ' εἶχε κρατήσῃ καμπίνα «πολυτελῆ» καὶ μπορούσε γι' αὐτὸ δικαιωματικῶς νὰ ἔχῃ μέσα καὶ τὰ πράγματά του.

— Ἔτσι, τελείωσε ὁ Ἀλβαράδο, ὅταν σὲ μιὰ ὥρα θὰ πᾶμε καὶ μεῖς σὶὸ βαπόρι, θὰ βροῦμε, νὰ μᾶς περιμένουν ἐκεῖ, τὸν Τῶμ καὶ τὸν φίλο του Ἀγκλὰς, δεμένο καὶ ζιμωμένο μέσα στὸ μπαούλο σὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε κανεὶς νὰ μὴν ὑποπτεύεται τίποτα. Ὑστερα, ἀφ' οὗ ξεκινήσῃ τὸ βαπόρι, βλέποντας καὶ κάνοντας... Δὲν ἀποτάσσει ἀκόμη τί θὰ κάμω... Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐκεῖνον. Ἄν εἶνε λογικὸς, μπορεῖ νὰ κανονίσωμε τὴν ὑπόθεσιν μὲ φιλικὸ τρόπο. Διαφορετικὰ, θὰ τὰ χαλάσωμε μαζὶ του καὶ θὰ τὸν παραιτήσωμε στοὺς χωροφύλακας. Μόνο ποῦ δὲν ἔχομε ἀκόμη τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἐγκλήματός του, τὴν ἀπόδειξιν ποῦ χρειάζεται, γιὰ νὰναθεωρηθῇ ἡ δίκη τοῦ πατέρα σου.

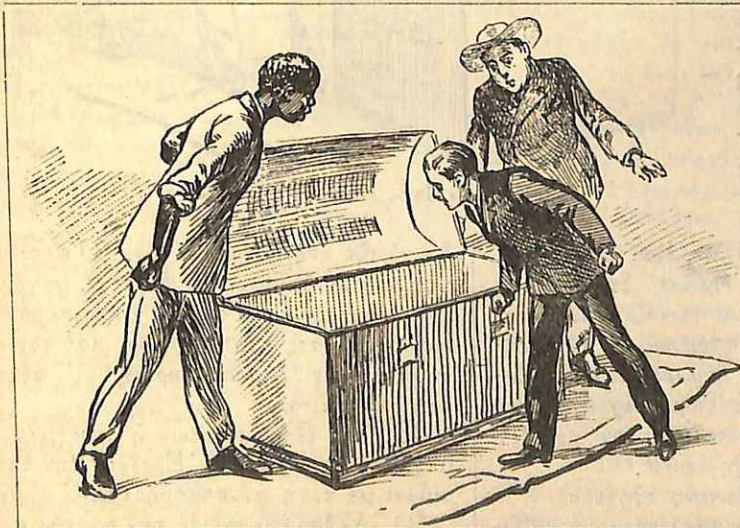
Στὴ χαρὰ τοῦ θριάμβου, ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ ἐφάνη στὸν Ἑρρίκῳ ἀσήμαντη. Τὴν ἀπόδειξιν πάντα θὰ τὴν εὑρίσκαν. Τὸ σπουδαιότερο, τὸ κυριώτερο, ἦταν ποῦ ἐπίασαν τὸν κακοῦργο καὶ τὸν εἶχαν στὰ χέρια τους. Θὰ τὸν ἐπαιρναν

τώρα μαζὶ τοὺς στὴ Γαλλίαν, καὶ ἐκεῖ, μ' ἓνα ἢ ἄλλο τρόπο, πάντα ἡ δικαιοσύνη θὰ ἐθριάμβευε.

Ἡ ἀναχώρησις εἶχεν ὀρισθῇ γιὰ τὴς ἑνδεκά καὶ ἦταν ἀκόμη ἐννιά. Πῶς θὰ περνοῦσαν αὐτὲς ἢ δύο ὥρες! Πόσο ἀνυπομονοῦσε ὁ Ἑρρίκος νὰ ἰδῇ τὸ κιβώτιο, ποῦ εἶχε μέσα τὸν κακοῦργο! Ἡ Κολέττα,

«Ὁ μαῦρος εἶχεν ἀναιδάσῃ τὸν αἰχμάλωτό του εἰς τὸ βουνό...»

«Τὸ κιβώτιο ἦταν ἄδειο!» (Σελ. 367, στ. α'.)

ἤσυχη ὅτι ὁ ἀδελφός της δὲν θὰ πάθαινε κανένα κακό, ἀφ' οὗ ὁ κ. Ἀλβαράδο τῆς τὸ εἶχε ὑποσχεθῇ ρητῶς, δὲν ἐσυλλογίζετο ἄλλο, παρὰ τὴν χαρὰ τοῦ ταξιδιού. Ἀποροῦσε ὅμως ποῦ ἔβλεπε τὸν Ἑρρίκῳ νὰ κάνῃ σὰν τρελλός.

— Τόσο βιάζεσαι σύ, τοῦ ἔλεγε, νὰ ξαναγίνῃς θεατρίνος; Ἀφίνω δὲ ὅτι δὲν θὰ βλέπομαστε καθόλου, ὅταν θὰ εἶσαι στὴ Γαλλίαν. Γιατί ἐγὼ θὰ μείνω μόνο δεκαπέντε μέρες μὲ τὸν Βραζιλιανό μου μπαμπά, καὶ θὰ γυρίσωμε δῶ. Γι' αὐτὸ δὲν παίρνωμαί μαζί μας καὶ τὴν κυρία Ἀλβαράδο, Λοιπόν, ὅταν θὰ ξαναφύγω ἀπὸ τὸ Παρίσι μαζί του, θὰ εἶνε πιά ὁ ὀριστικὸς, ὁ τελειωτικὸς χωρισμός. Καὶ χαίρεσαι γι' αὐτό; Ἐγώ, Ἑρρίκο, λυποῦμαι.

Ὁ μικρὸς ἐδοκίμασε νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

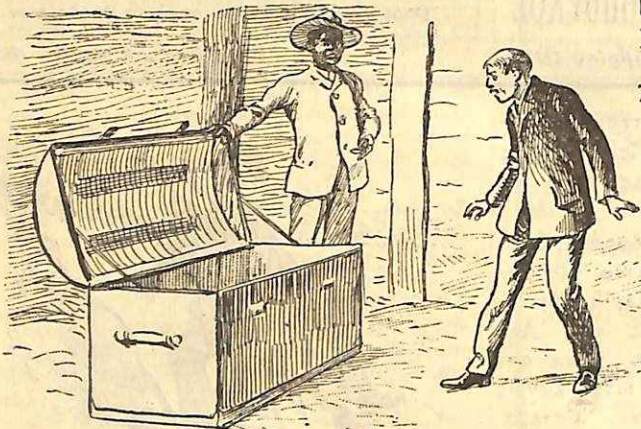
Ἦθελε νὰ μπορούσε νὰ τῆς πῇ ὅλη τὴν ἀλήθειαν γιὰ τὴν αἰτία αὐτοῦ τοῦ ταξιδιού καὶ γιὰ τὰ ποτελέσματα ποῦ θὰ εἶχε γιὰ ὅλους, καὶ γιὰ τὴν Κολέτταν ἀκόμη, ἡ σύλληψις τοῦ Ἀγκλὰς. Ἀλλὰ ἐδίταξε ἀκόμη νὰ τῆς φανερώσῃ τί

άνθρωπος ήταν πραγματικώς ο αδελφός της.

Ευτυχώς, ο κ. 'Αλβαράδο ήλθε να διακόψει τη στενόχωρη αυτή συνομιλία.

— Έμπρός, παιδιά! τούς εφώναξε· είναι ώρα να μπαρκarisθούμε. Το πλοίο, ξέρετε, είναι απέξω από το λιμάνι και με την ατμάνατο θα μās χρειασθῇ τουλάχιστο μισή ώρα για να φθάσωμε. (*)

Πραγματικώς, ύστερ' από μισή ώρα, ο κτηματίας και τὰ δύο παιδιά ἀνέβαιναν τὴ σκάλα τοῦ ὑπερωκεανείου.

«Εὐὶ τώρα θὰ μπῆς ἐδῶ μέσα...»

Ο 'Αλβαράδο ἔγινε δεκτὸς στὸ πλοίο μ' ὅλες τῆς τιμῆς (*) τῆς ὀφειλόμενης ἔς ἓνα τόσο πλοῖο ἐπιβάτη, ποῦ εἶχε πληρώσει, δώδεκα χιλιάδες φράγκα για μιὰ καμπίνα «πολυτελείας» κ' εἶχε κρατήσει ἄλλες ἔξι για τὰ παιδιά και για τὴν ἀκολουθία του. Ἐπρόσφεραν ἄνθη στὴν Κολέττα καὶ ἓνα κουτί μπομπόνια στὸν Ἑρρίκο καὶ ὅλοι πιά οἱ ἐπιβάτες, στὸ κατὰστρωμα, ἐκτίταζαν μὲ θαυμαστικὴ περιέργεια τὴ μεγάλη αὐτὴ βραζιλιανή «οἰκογένεια».

Ἡ Κολέττα, ποῦ τῆς ἄρεσε λιγάκι ἡ ἐπίδειξις, ἐκαμάρωνε γι' αὐτὰ ὅλα· ὁ Ἑρρίκος ὅμως δὲν ἔδλεπε τὴν ὥρα νὰ παλλαχθῇ ἀπὸ τῆς περιποιήσεως τοῦ προσωπικοῦ καὶ νὰ μπῇ ἐστὴν καμπίνα τοῦ κ. 'Αλβαράδο, για νὰ βεβαιωθῇ, ὅτι ὑπῆρχε ἐκεῖ - μέσα κάποιον κιβώτιο ποῦ τὸν ἐνδιέφερε πολὺ...

Φαίνεται, ὅτι καὶ ὁ κτηματίας εἶχε τὴν ἴδια ἀνησυχία, γιατί μόλις πάτησε στὸ κατὰστρωμα, ρώτησε τοὺς καμαρότους ποῦ τὸν τριγύρισαν:

— Ἦλθαν τὰ πράγματα μου;

— Μάλιστα, κύριε.

— Τὰ βάλατε στὴν καμπίνα μου;

— Μάλιστα, κύριε. Ἦταν μάλιστα κ' ἓνα μεγάλο σεντούκι, πολὺ βαρὺ. Αὐτὸ τὸ βάλαμε προσωρινῶς στὴ σκάλα τοῦ μπάνιου.

Ο 'Αλβαράδο ἄλλαξε βλέμμα συνειδητικῶς μὲ τὸν Ἑρρίκο καὶ ἀκούθησε τὸν καμαρότο, ποῦ τὸν ὠδήγησε (*). Ἦδε εἰκόνας προηγ. φύλ. σελ. 357 καὶ 358.

στὴν καμπίνα του. Τέτοιες καμπίνες «πολυτελείας» δὲν μόνον εἶχε ἡ «Λουτετία». Κάθε μιὰ ὁμοίως ἦταν ἀληθινὴ κατοικία, σωστὸ ἀ π α ρ τ α μ ἔ ν τ ο μὲ σαλόνι, τραπεζαρία, κρεβατοκάμαρα, τουαλέττα καὶ... τὰ ῥάστα για περίπατο. Ἐστὶ ὁ εὐτυχὴς ἐπιβάτης ἐταξίδευε «τὰ στὸ σπῆτι του», ἐντελῶς χωρισμένος ἀπὸ τοὺς ἄλλους τῆς κοινῆς «πρώτης θέσεως».

Μόλις ὁ καμαρότος ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ διαδρόμου, ποῦ ἦταν στολισμένος μὲ δεινράκια μέσα σὲ κιβώτια, φάνηκε ὁ Τῶμ, ὁ μαῦρος Ἡρακλῆς. Καὶ μὲ μεγάλη χαρὰ τὸν ἀκούσε ὁ Ἑρρίκος νὰ λέη στὸν κύριό του, καθὼς περνοῦσε:

— Ὅλα πάνε καλά!

Μπῆχαν, ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε νὰ φανοῦν πολὺ διαστεικοί. Ὁ καμαρότος τοὺς ἔδειχνε τῶρα τὰ θαυμάσια τῆς «καμπίνας», τὴν τραπεζαρία μὲ τῆς πέτσινες πολυθρόνες καὶ τὰ μεγάλα παράθυρα, ποῦ

δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ τραπεζαρία βαποριοῦ, καὶ τὸ σαλόνι, καταστόλιστο μὲ εἰκόνες μεγάλων ζωγράφων.

Ἡ Κολέττα διασκέδαζε, ὁ Ἑρρίκος ὅμως ἔδραζε... Εἶχαν καιρὸ νὰ τὰ ἰδοῦν αὐτὰ ὅλα. Τώρα ἔπρεπε νὰ ἰδοῦν μόνον τὸ κιβώτιο, τὸ μεγάλο κιβώτιο ποῦ εἶχε μέσα τὸν 'Αγκλάς.

Τέλος πάντων, ἀνοίγουν καὶ τὴν πόρτα τῆς σκάλας τοῦ μπάνιου. Ὁ καμαρότος ἀνοίγει τὴν κάνουλα τοῦ ἔσπετου νεροῦ, ἔπειτα τοῦ κρύου κ' ἐξήγει στὸν κ. 'Αλβαράδο τοὺς μηχανισμούς... Ἀλλὰ ὁ κτηματίας δὲν ἀκούει μὲ μεγάλη προσοχή. Τὰ μάτια του εἶνε καρφωμένα σὲ μιὰ μεγάλη σεντούκι, ποῦ πιάνει ὅλη σχεδὸν τὴν πλευρὰ τῆς σκάλας, ἐκεῖ στὴν ἄκρη.

Ὁ καμαρότος νομίζει, ὅτι δὲν τὴν θέλει ἐκεῖ-μέσα καὶ φωνάζει δὺς ὑπηρετές νὰ τὴν σηκώσουν καὶ νὰ τὴν κουβαλήσουν ἐς ἄλλη κάμαρα τοῦ διαμερίσματος. Ἀλλὰ ὁ Τῶμ τρέχει, πατεῖ τὸ κιβώτιο μὲ τὴν ποδάρκα του καὶ δὲν ἀφίνει νὰ τὸ ἐγγίξῃ κανεὶς.

— Ο κ. 'Αλβαράδο τοὺς ἐξήγει:

— Ὁχι, ὄχι... καλλίτερα νὰ μείνῃ ἐδῶ... Δὲν μ' ἐνοχλεῖ καθόλου... Καθὼς εἶνε μάλιστα σεντούκι - ντουλάπα

νέου συστήματος, θὰ μοῦ χρησιμεύσῃ. Οἱ ὑπηρετές τραβήχθηκαν ἀμέσως κ' ὁ Ἑρρίκος ἠσύχασε.

Ἀλλὰ δὲν ἐτέλειωσαν ἡ συγκινήσεις του, γιατί τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀκούσθηκε μιὰ καμπάνα.

— Φεύγουμε, κύριε 'Αλβαράδο! ἐξήγησε ὁ καμαρότος.

Κ' ἐπρόσθεσε:

— Ὁ καπετάνιος παρήγγειλε νὰ σᾶς πῶ, ὅτι σᾶς περιμένει στὴν τραπεζαρία για τὸ πρόγευμα. Ἄν θέλετε δηλαδὴ νὰ φατε στὸ τραπέζι του.

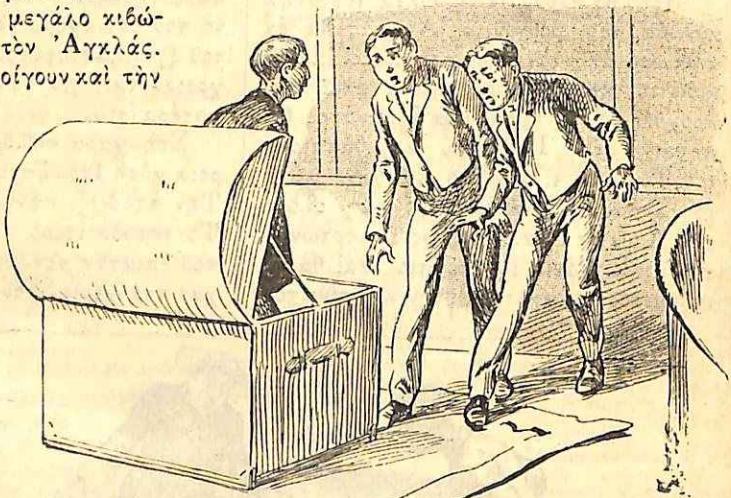
Ὁ κτηματίας ἐδίστασε μιὰ στιγμὴ, ἀλλὰ σκέθηκε ὅτι θὰ ἦταν ἀγένεια νὰ μὴ δεχθῇ αὐτὴ τὴν πρόκλησι.

— Μάλιστα, ἀποκρίθηκε, εὐχαρίστως ἔλατε, παιδιά!

Ὁ Ἑρρίκος ἄρισε μὲ λύπη τὴν καμπίνα ἐκείνη μὲ τὸ πολῦτιμο κιβώτιο· παρηγορήθηκε ὅμως, ὅταν εἶδε τὸν Τῶμ νὰ μὲν φρουρὸς στὸν διάδρομο.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ἡ σφυρίκτρα τοῦ πλοίου ἔσχισε τὸν ἀέρα μὲ τὴν θρηνώδη τῆς φωνή. Τὸ βαρὺ σκάφος ἐτρίξε ὅλο ἀπὸ τὴ δυνατὴ προσπάθεια τῶν ἐλλίκων καὶ ὁ γραχικὸς ὄρμος τοῦ Ρίου ἄρχισε νὰ πομοκρύνεται. Ἐκίνησαν...

Τὸ πρόγευμα δὲν ἐβάσταξε πολὺ. Ἄμα ἔκαμε τὴ γνωριμία τοῦ πλοιάρχου κ' ἦπιε μαζί του ἓνα δὺς ποτήρια σαμπάνια, ὁ κτηματίας προφασίσθηκε δουλειές, τακτοποιήσεις κτλ, κ' εἶπε ὅτι

«Ποῖος εἶσθε σεις;...»

θὰ γύριζε στὴν καμπίνα του. Ὁ πλοίαρχος τὸν ἐβεβαίωσε, ὅτι θὰ εἶχε μεγάλη εὐχαρίστησι νὰ τὸν βλέπῃ ὅσο μπορούσε συχνότερα στὸ τραπέζι του, καὶ τὸν ἀποχαίρετῃ για νὰ γυρίσῃ κ' αὐτὸς στὴ γέφυρά του.

Κ' ἦλθε τέλος πάντων ἡ στιγμὴ, ἡ μεγάλη στιγμὴ ποῦ ὁ Ἑρρίκος τὴν ἐπερίμενε μὲ τὴν ἀνυπομονησίαν...

Ὁ 'Αλβαράδο ἀνοίξε τὴν πόρτα, ἀλλὰ μόλις ἔκαμε τρία βήματα ἐπὶ τὸν διάδρομο, ποῦ ἦταν μιτωσκότεινος, ἐσκούν-

ταψε καὶ λίγο ἔλειψε νὰ πέσῃ. Ἐνα μούγκρισμα τοῦ ἀποκρίθηκε καὶ ὁ Τῶμ σηκώθηκε, τρίβων τὰ μάτια του. Στὸ σῶμα τοῦ μαῦρου, ξαπλωμένο κάτω, εἶχε σκουντάφι ὁ Βραζιλιανός.

— Μπᾶ! μπᾶ! ἐφώναξε ἐκπληκτός. Κοιμώσουν, Τῶμ;

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, δικαιολογήθηκε ὁ ὑπηρετῆς· ἀλλὰ... δὲν ἐκλείσα μάτι τὴν νύκτα...

Ὁ κτηματίας δὲν ἀποκρίθηκε. Ἐτρεξε μόνον ἔς τὴν κάμαρα τοῦ λουτροῦ καὶ τότε μόνον ἠσύχασε, ἀφοῦ εἶδε τὸ πράσινο κιβώτιο στὴ θέσι του. Τὸ ἴδιο κ' ὁ Ἑρρίκος, ποῦ ἐπερίμενε τώρα μὲ ἀγωνία νὰ ἰδῇ τί θὰ συνέβαινε...

— Κλείδωσε ὅλες τῆς πόρτες, εἶπε ὁ 'Αλβαράδο στὸ μαῦρό του, καὶ κλείσε ὅλα τὰ παράθυρα.

Ὁ Τῶμ ἔτρεξε νὰ ἐκτελέσῃ αὐτὴ τὴν διαταγή, ἐνῶ ὁ 'Αλβαράδο ἔσυρε ἓνα μεγάλο τραπέζι στὴν μέση τῆς κάμαρας, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα ρεβόλβερ καὶ τὸ ἄρισε στὸ τραπέζι, ὥστε νὰ φαίνεται.

Ἐπειτα ἐκάθησε σὲ μιὰ καρέκλα κ' εἶπε στὸν Ἑρρίκο, ὠχρὸ ἀπὸ τὴ συγκίνησιν του νὰ καθήσῃ κ' αὐτός, ἀλλὰ πίτω ἀπὸ τὸ παραπέτασμα τοῦ παραθύρου, για νὰ παρουσιασθῇ ἄεφρα, τὴ στιγμὴ ποῦ θὰ τοῦ ἔλεγε.

Ἀφοῦ ἔγιναν ὅλες αὐτὲς ἡ προετοιμασίες, ὁ 'Αλβαράδο ἐπρόσταξε τὸν μαῦρο, ποῦ ἐστέκετο ὀρθίος κοντὰ στὸ κιβώτιο:

— Ἀνοίξε τὸ τώρα, ἀλλὰ προσοχή!

Ὁ κολοστὸς ἀνέσκηκσε τὸ μανίκι του καὶ γύνωνε τὸ στιβαρὸ του μπράτσο, δείχνων ἔτσι ὅτι ἦταν ἔτοιμος, στὴν ἀνάγκη, νὰ σκοτώσῃ μὲ μιὰ γροθιά τὸν κακούργο ποῦ ἦταν ἐκεῖ μέσα ἔπειτα ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα κλειδί καὶ τὸ ἔχωσε ἐστὴν κλειδαριὰ.

Ὁ Ἑρρίκος κρατοῦσε καὶ τὴν ἀναπνοή του. Ἐβλεπε ἀπὸ τώρα τὸν 'Αγκλάς νὰ παρηρᾷ ἀπὸ τὴν παράξενη φυλακή του, γλωμὸς, μανιώδης, λυσσασμένος... Τὸ κρῖν - κρῖν τῆς κλειδαριᾶς λίγο ἔλειψε νὰ τὸν κάμῃ νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ ἀγωνία καὶ τρόμο. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ 'Αλβαράδο, ὁ συνήθως ψυχραίμος, ἦταν τώρα ὠχρὸς κ' ἐπλησίαζε τὸ χέρι του στὴ λαβὴ τοῦ ρεβόλβερ.

Τέλος τὸ σκέπασμα τοῦ κιβωτίου ἀνοίγεται σιγά - σιγά καὶ... μιὰ τριπλὴ κραυγὴ ἀντηχεῖ καὶ καταπνίγεται μέσα στὴν κατὰκλειστη καμπίνα.

Τὸ κιβώτιο ἦταν ἄδειο !!!

Ὁ Ἑρρίκος δὲν εἶδε πιά τίποτε, γιατί τοῦ ἦλθε ζάλη. Κ' ὁ 'Αλβαράδο ὠρμησε κατὰ τοῦ μαῦρου του, φωνάζων:

— Ἀθλίε!... τὸν ἄρισε νὰ φύγῃ !!!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Πῶς ἐδραπέτευσε ὁ 'Αγκλάς.

Ἀς ἀφίσουμε τώρα τὸν 'Αλβαράδο νὰ δερνῇ τὸν δυστυχισμένο Τῶμ για τὴν

κακή του σύλαξιν καὶ τὸν Ἑρρίκο νὰ γύνῃ μαῦρα δάκρυα για τὴν ἀποτυχία τοῦ σχεδίου, καὶ ἄς γυρίσωμε στὸν 'Αγκλάς. Οἱ ἀνχνῶσταί μας πρέπει νὰ μάθουν τί ἔγινε, ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποῦ τὸν πῆρε ὁ Τῶμ στὸ Νικητεροῦ, ὡς τὴ στιγμὴ ποῦ ἀνοίχθηκε τὸ κιβώτιο καὶ βρέθηκε ἄδειο.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ· ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΤΑ ΤΟ ΜΑΣΤΡΟΓΙΑΝΝΗ...

νένα χρόνον καὶ ποῦ πῆγαινε τώρα στὸ χωριό της, νὰ πανδρευθῇ. Μπορὸ ὅμως νὰ σᾶς βεβαιώσω, ὅτι ἡ στιγμὴ αὐτὴ δὲν ἦταν καθόλου συγκινητικὴ... Καθὼς εἶμαστε ὅλοι μαζεμένοι στὸ σαλόνι, ἡ καμαριέρα, συγυρισμένη για ἔξω, ἦλθε ὡς τὴν πόρτα κ' εἶπε ἀπλῶς:

— Κυρία, φεύγω... Ἀντίο!.. ἀντίο σας!..

— Στὶ καλὸ, Σοφία! ἀποκρίθηκε ἡ κυρία, σηκώνοντας μόλις τὴ φωνή, καὶ γυρίζοντας πάλι σὲ μένα, για νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴ συνομιλία της.

— Ἀμὲ στὸ καλὸ, καὶ καλὰ στέφανα, νὰ ζήσῃς! εἶπε κ' ἡ γρηᾶ μητέρα τῆς κυρίας, λιγάκι πῖδ καταδεκτικὴ αὐτῇ.

Ὅσο για τὴ μεγάλη κόρη τοῦ σπιτιοῦ, αὐτὴ, συμμένη ἐκείνη τὴν ὥρα ἔς ἓνα εἰκονογραφημένο περιοδικό, μόλις καταδέχθηκε νὰ χαιρετήσῃ μ' ἓνα νεῦμα. Μόνον τὰ δύο μικρότερ' ἀδελφία της, ἓνα κορίτσι κ' ἓν ἀγόρι, ὅκτῳ καὶ δέκα χρονῶν, ἔτρεξαν, ἔβγαλαν τὴν καμαριέρα ὡς τὸ κεφαλόσκαλο, μίλησαν ἐκεῖ λίγες στιγμὲς μαζί της καὶ,

— ἂν δὲν μ' ἐγέλασαν τοῦλάχιστον οἱ κρότοι ποῦ ἀκούα, —τὴ φίλησαν. Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ γύρισαν ἀμέσως κ' ἐξακολούθησαν τὰ παιχνίδια τους, χωρὶς νὰ φαίνονται καθόλου λυπημένα. Ἐστὶ ἔφυγε ἡ φτωχὴ καμαριέρα, ἀπ' τὸ σπῆτι ἐκείνο, ὅπου εἶχε δουλέψῃ ἓνα χρόνο.

Αὐτὸ μοῦκαν ἐντύπωσι, γιατί θυμήθηκαν τὸν ὄδυρό καὶ τὸν θρήνο ποῦ γίνετα ἔς ἄλλα σπῆτια — ἡ, τοῦλάχιστο, ποῦ γίνονταν ἄλλη φορὰ, — ὅταν ἔφυγε κανένας ὑπηρετῆς ἡ καμμιὰ ὑπηρετρία. Πόσες φορὲς κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος, σὰν

ἦμουν μικρός, δὲν ἔχυσα μαῦρα δάκρυα τ' ἓνα τέτοιον χωρισμό καὶ πόσες φορὲς, θυμοῦμαι, ἡ καλὴ μου μητέρα, ἂν κ' εἶχε «μεγάλαν παράπονον», ἀπέφευγε νὰ βγάλῃ μιὰ ὑπηρετρία «για νὰ μὴ λυπηθοῦν τὰ παιδιά ποῦ τὴν ἀγαποῦσαν.» Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι κ' ἡ μητέρα μου θὰ λυποῦνταν τὸ ἴδιο. Καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλους, ἡ φτωχὴ ὑπηρετρία, ποῦ, μὲ ὅλα της τὰ ἐλαττώματα, μὲ ὅλη της τὴν ἀπειθεία ἡ τὴν αὐθάδεια, μᾶς ἀγαποῦσε καὶ μᾶς πονοῦσε. Δὲν ξέρω, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται, ὅτι ἐκεῖνον τὸν καιρό, ὁ κόσμος, οἱ ἄνθρωποι ἦταν κάπως ἀλλοιωτικοί. Ὅχι: τόσο ἐγωῖσται, ὅχι: τόσο ψυχροί κ' ὀνείσθητοι ὅσο σήμερα... Οἱ κύριοι φέρουνταν διαφορετικὰ ἔστους ὑπηρετές, καθὼς κ' οἱ ὑπηρετές στοὺς κύριους. Ἡ ὑπηρετρία λογαριάζονταν κ' αὐτὴ κορίτσι, ἄνθρωπος, μέλος τῆς οἰκογενείας, κ' ὅσο κ' ἂν τὴν μάλωναν — για τὸ καλὸ της, — ἦταν καὶ στιγμὲς ποῦ τὴν καλόπιαναν, τῆς γλυκομιλοῦσαν, καὶ πάντα ἐπρόσπεχαν νὰ μὴν τῆς δίνουν τὴν ιδέα πῶς εἶνε μιὰ «δοῦλα». Γι' αὐτὸ κ' ἡ ὑπηρετρία τότε ἦταν καλλίτερη, πῖδ πιστὴς, πῖδ ἀφωσιωμένης, καὶ γι' αὐτὸ ἐκλαίγαν ἀπαρηγόρητα, ὅταν ἔφευγαν ἀπὸ τὸ σπῆτι, ἔστω καὶ διωγμένες. Καταλάβαιναν πῶς τάφεντικά τους τῆς ἀγαποῦσαν· τάγαποῦσαν λοιπὸν κ' ἐκείνες. Τῆς σκέψεις τοὺς ἐκάνονε περισσότερο ἡ ἀγάπη, παρὰ τὸ συμφέρον.

Ρώτησα τὴν κυρία τοῦ φίλικου μου σπιτιοῦ ἂν εἶχε πολλὰ παράπονὰ ἀπὸ τὴν καμαριέρα ποῦ ἔφυγε.

— Ἄ, ἦταν ἐλεεινὴ, μοῦ εἶπε. Δὲν μ' ἀκούγε ποτὲ κ' ἔκανε πείσματα καὶ ζημιές.

— Εἶχε καὶ ἀρκετὴ γλῶσσα, ἐπρόσθεσε ἡ μεγάλη κόρη.

— Δοξάσαμε τὸ Θεό, ὅταν μᾶς εἶπε πῶς θὰ φύγῃ! ἐπρόσθεσε κ' ἡ γιαγιά.

Εἶμαι δέβαιος τώρα, ὅτι ἂν ρωτοῦσα καὶ τὴν καμαριέρα ποῦ ἔφυγε, θὰ μοῦ ἔλεγε:

— Ἄ, μπᾶ, δὲν ἦμουν καθόλου εὐχαριστημένη ἔς αὐτὸ τὸ σπῆτι. Μ' ἐπαίδευαν καὶ μοῦ μιλοῦσαν ὅλο μὲ τὸ κακό. Ἐννοοῦσαν νὰ εἶμαι σκλάβαν.

Καὶ ἴσως ἡ ὑπηρετρία θὰ εἶχε περισσότερον δίκην ἀπὸ τῆς κυρίας της. Ἐχῶ τὴν ιδέα ὅτι, ἐκτός ἀπὸ πολὺ σπάνιες ἐξαιρέσεις, δὲν ὑπάρχουν καλὲς καὶ κακὲς ὑπηρετίες, καλοὶ καὶ κακοὶ ὑπηρετές. Τοὺς κάνουν τάφεντικά. Αὐτὸ δηλαδὴ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν τρόπο ποῦ τοὺς φερόμαστε μεις. Ὅταν εἶμαστε καλοὶ, κ' οἱ ὑπηρετές μᾶς θῶνε καλοὶ καὶ τὸ ἐναντίο. Γι' αὐτὸ οἱ Γάλλοι λένε «Tel maître, tel valet». Ποῦ σημαίνει στὴ γλῶσσά μας: «κατὰ τὸ μαστροΓιάννη καὶ τὰ κοπέλλια του»...

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ», ΠΡΟΣ ΤΑΚΤΙΚΗΝ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1917

Δώρα 1700 δρ. διὰ τοὺς τυχηροὺς καὶ Προνόμιον δι' ὅλους, μετὰ τὸ ὅσοιον ἡ συνδρομὴ τοὺς ἔρχεται χάρισμα!

Ἡ Διάπλασις, τῆς ὁποίας τὸ 38ον ἔτος λήγει τὴν 30ὴν Νοεμβρίου, σὰς προσκαλεῖ ν' ἀνανεώσετε τὴν συνδρομὴν σας διὰ τὸ 39ον ἔτος (1917), τὸ ὁποῖον ἀρχίζει ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου.

Ἡ Διάπλασις, καὶ φέτος πάλιν, δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ σὰς δώσῃ ὠρισμένας ὑποσχέσεις. Ὁ ἀπὸ δύο καὶ πλέον ἐτῶν ἐξακολουθῶν εὐρωπαϊκὸς πόλεμος, μετὰ τοὺς ἀποκλεισμοὺς καὶ τὴν ὑφωσιν τῆς τιμῆς τῶν ἐιδῶν, κατεβίβασε τὰς εἰσπράξεις τῆς εἰς τὸ ἥμισυ καὶ ἀνεβίβασε

τὰς δαπάνας τῆς εἰς τὸ τριπλάσιον.

Υπὸ τοιούτους ὁρους ἀδυνατεῖ βεβαίως νὰ προβῇ εἰς καινοτομίας καὶ βελτιώσεις, οἱ δὲ φίλοι τῆς πρέπει νὰ εἶνε καὶ πολὺ εὐχαριστημένοι, ποῦ ἐξακολουθεῖ τὴν τακτικὴν τῆς ἐκδοσιν χωρὶς ναυξήσῃ τὴν συνδρομὴν καὶ τὴν τιμὴν τοῦ φύλλον. Οὐχ ἦτον ἐλπίς, ὅτι διὰ τῆς θερμῆς αὐτῶν ὑποστηρίξεως, διὰ τῆς προθυμίου ἀνανεώσεως τῆς συνδρομῆς τῶν καὶ πρὸ πάντων διὰ τοῦ γενναίου τῶν ξεσπαθώματος, θὰ δυνηθῇ νάντιμετωπίσῃ τὰς περιστάσεις, ὥστε, εὐθὺς μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν πραγμάτων, νὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ πραγματοποιήσῃ μεγάλας καὶ σπουδαίας βελτιώσεις.

Ἡ Διάπλασις λοιπὸν διατηρεῖ ἀναυξήτον πάντοτε τὴν μικρὰν συνδρομὴν τῆς, — 8 δραχμὰς διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 10 φράγκα χρυσὰ διὰ τὸ Ἐξωτερικόν, — ἡ ὁποία παρέχει εἰς τοὺς συνδρομητὰς τόσα προνόμια ἀπέναντι τῶν κατὰ φύλλον ἀγοραστῶν.

Ἡ Διάπλασις, διὰ νάνταμείψῃ τὸν ζῆλον τῶν προθυμοτέρων συνδρομητῶν τῆς, θὰ διανεμῇ καὶ κατὰ τὸ 1917 ΔΩΡΑ ΑΞΙΑΣ 1700 ΕΝ ΟΛΩ ΔΡΑΧΜΩΝ εἰς πέντε Κληρώσεις. Ἐκ τούτων ἡ μία θὰ εἶνε Ἐξαιρετικὴ Κληρώσις καὶ θὰ γίνῃ εὐθὺς τὴν πρώτῃν ἐβδομάδα τοῦ Δεκεμβρίου. Εἰς τὴν κληρωτίδα θὰ τεθοῦν οἱ ἀριθμοὶ ὅλων ὅσοι ἀνεώσαν ἢ θάναυαν τὴν συνδρομὴν τῶν, μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου ἐνεστῶτος ἔτους, θὰ κληρωθῇ δὲ εἰς μόνος, ὁ ὁποῖος θὰ κερδίσῃ:

ΜΙΑΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ

Τοῦ Δανείου Κτηματικῆς Πίστewς τῆς Ἐθν. Τραπεζῆς
ΑΞΙΑΣ ΔΡΑΧΜΩΝ 100 μετὰ τόκον δραχμῶν 2,50 ἐτησίως καὶ μ' ἐλπίδα
ΚΕΡΔΟΥΣ ΔΡΑΧΜΩΝ 50.000

Εἰς ἐκάστην τῶν ἄλλων τεσσάρων Κληρώσεων, εἰς 50 κερδίζοντας ἀριθμοὺς θὰ δοθοῦν διάφορα δῶρα, ἀξίας 400 δραχμῶν (διὰ κάθε Κληρώσιν), τῶν ὁποίων κατάλογος ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν σελίδα 276 τοῦ 34ου φύλλον, θὰ δημοσιευθῇ δὲ καὶ εἰς τὸ 47ον τῆς 22ας Ὀκτωβρίου.

Ἡ Α' Κληρώσις θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἰανουαρίου.

Ἡ Β' Κληρώσις θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἀπριλίου.

Ἡ Γ' Κληρώσις θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἰουλίου, καὶ

Ἡ Δ' Κληρώσις θὰ γίνῃ τὴν 15 Ὀκτωβρίου.

Εἰς ἐκάστην τῶν Κληρώσεων τούτων θὰ συμμετάσχουν οἱ ἔχοντες συμπληρώσῃ συνδρομὴν ἐτησίαν, ἐννεάμηνην, ἑξάμηνην ἢ τρίμηνην, ἐντὸς τῆς ὁποίας θὰ συμπεριλαμβάνεται ἡ ἡμέρα καθ' ἣν θὰ γίνεταί ἡ Κληρώσις.

Ὁ ἀριθμὸς τῆς ἀποδείξεως πληρωμῆς ἐκάστου συνδρομητοῦ, εἶνε καὶ ὁ ἀριθμὸς τοῦ Λαχείου. Ἡ δὲ ἀπόδειξις αὕτη θὰ πληροφωρῇ τὸν συνδρομητὴν ἀκριβῶς εἰς πόσας καὶ ποίας Κληρώσεις δικαιούται νὰ λάβῃ μέρος, ἀναλόγως τοῦ χρόνου καθ' ὃν ἐγγράφεται καὶ τῆς διαρκείας τῆς συνδρομῆς του. Ἐννοεῖται, ὅτι ὅχι μόνον οἱ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν τῶν, ἀλλὰ καὶ οἱ νέοι ἐγγραφόμενοι συνδρομηταί, εἴτε ἀπ' εὐθείας, εἴτε διὰ ξεσπαθώματος, λαμβάνουν μέρος εἰς τὰς Κληρώσεις τῶν Δώρων.

ΚΑΙ ΕΝ ΔΩΡΟΝ ΔΙ ΟΛΟΥΣ

[Προσέξατε τὴν ἐφετεινὴν τροποποίησιν.]

Καὶ τὸ μὲν Λαχεῖον εἶνε διὰ τοὺς τυχηροὺς. Ἀλλὰ δι' ὅλους ἐν γένει τοὺς προθύμους ὑπάρχει καὶ ἓν Δῶρον τὸ ἐξῆς: Ἀπὸ τοὺς 7 τόμους «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1899 ἕως 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται δραχμὰς 7, οἱ ἐγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν τῶν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου ἐνεστῶτος ἔτους, δικαιούνται νὰγοράσουν: οἱ μὲν τρίμηνοι συνδρομηταί 1 τόμον, ὅποιον θέλουν, οἱ ἑξάμηνοι 2 τόμους, οἱ ἐννεάμηνοι 3 καὶ οἱ ἐτήσιοι 4, πρὸς δραχμὰς 4 ἕκαστον, (καὶ χρυσόδετον πρὸς δρ. 7). Ἀπὸ δὲ τοὺς 10 τόμους τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1915, ὧν ἕκαστος τιμᾶται δρ. 8, — πρὸς δραχμὰς 4,50 ἕκαστον (καὶ χρυσόδετον πρὸς δρ. 7,50) Πρὸς τοῦτο διετέθησαν 50 ἀντίτυπα ἐκάστου τῶν ἀνωτέρω τόμων, (ἐν ὅλῳ τόμοι 850) διὰ νὰ πωληθῶν μόνον εἰς τοὺς ὡς ἄνω προνομιούχους συνδρομητὰς καὶ μόνον μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου. (Μετὰ τὴν προθεσμίαν αὐτήν, ἡ μετὰ τὴν ἐξάντησιν τῶν 50 ἀντιτύπων ἐκάστου τόμου, τὸ Προνόμιον παύει). Μετὰ τὴν ἐκπτώσιν, ἐὰν ἕνας ἐτήσιος π. χ.: συνδρομητὴς θελήσῃ νὰγοράσῃ τέσσαρας τόμους, θὰ πληρώσῃ 12—14 δραχμὰς ὀλιγώτερον, ἐπομένως θὰ τοῦ ἔλθουν χάρισμα καὶ ἡ συνδρομὴ του, καὶ τὸ ψευδώνυμόν του, ἂν εἶνε δὲ τοῦ ἐσωτερικοῦ, καὶ ὅλα του ἀκόμη τὰ λυσόχαρτα!

Αἱ ἄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου. Οἱ παραγγέλλοντες ὅμως νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου, λεπτὰ 50 οἱ ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ καὶ δρ. 1 οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ.

Ἀλλ' ἀνεξαργτήτως δώρων καὶ λαχείων, ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς εἶνε τὸ πρῶτον καθήκον κάθε καλοῦ συνδρομητοῦ. Καὶ αὐτὸ τὸ καθήκον προσκαλῶ τοὺς φίλους μου νὰ ἐκπληρώσουν ὅσον τὸ δυνατόν ἐνωρίτερα φέτος, μετὰ προθυμίαν μεγαλητέραν καὶ ἀπὸ ἄλλοτε, ἕνεκα τοῦ ἐξαιρετικοῦ τῶν περιστάσεων.

Δελτία ἐγγραφῆς θὰ σὰς μοιράσω μετὰ αὐτὸ ἢ μετὰ ἐρχόμενον φύλλον. Ἀλλὰ γνωρίζετε, ὅτι τὸ Δελτίον δὲν εἶνε ἀπαραίτητον. Μία ἐπιστολὴ εἰμπορεῖ ἐξαίρετα νὰ τὸ ἀντικαταστήσῃ ὁ δὲ ἀσφαλέστερος τρόπος τῆς ἀποστολῆς χρημάτων εἶνε ἡ Ταχυδρομικὴ Ἐπιταγή.

Ἐμπρὸς λοιπόν! Σὰς περιμένω.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΔΙΑΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια).

Δὲν ἠπατάτο, διότι τίποτε δὲν ἤμποροῦσε νὰ λυπήσῃ βαθυτέρα τὸν πρίγκηπα Βόριν, παρὰ μία εἰδησις ὅτι ἡ κόρη του Μάρφα ἦτο ἄρρωστη, βαρεῖα ἄρρωστη, ἐνῶ αὐτὸς δὲν εὕρισκετο πλησίον τῆς, διὰ νὰ γρυπνῇ παρὰ τὴν κλίνην τῆς καὶ νὰ τὴν περιποιήται.

Ὁ πρίγκηψ Βόρις, μετὰ τὴν φυγὴν τοῦ ἐκ Ρωσίας καὶ τὴν ἐξορίαν, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν ὑπέβαλον τὰ προηγούμενα παραπτώματά του, δὲν ἐβράδυνε νὰ νυμφευθῇ κ' ἐκ τοῦ γάμου τούτου ἀπέκτεινε μίαν κόρην, τὴν ὁποίαν ὠνόμασε Μάρφαν. Αὕτη ἡ Μάρφα ἦτο σήμερον δυσόμιστος περίπου ἐτῶν.

Ὁ πατέρας τῆς τὴν ἐλάτρευε. Πρᾶγμα παράδοξον, ἀκατανόητον δι' ἓνα ἄν-

«Στάσου! Δὲν πρέπει νὰ τὸ κάμῃς αὐτὸ!..»
(Σελ. 369, στ. β'.)

θρωπον, τοῦ ὁποίου γνωρίζομεν τώρα τὴν σκληρότητα καὶ ὅμως ἡ λατρεία τοῦ πρίγκηπος Βόριδος διὰ τὸ παιδί αὐτὸ ἦτο μεγάλη, ὑπέροχος. Ὅταν εὕρισκετο εἰς τὸ σπῆτι, ἔμενε πλησίον τῆς Μάρφας ὥρας ὁλοκλήρους, παίζων μαζί της χωρὶς νάνυπομονῇ ἢ νὰ κουράζεται, ὅπως μόνον μία μητέρα θὰ ἦτο ικανὴ νὰ τὸ κάμῃ.

Ἡ Μάρφα ἦτο τρόπον τινὰ ἡ μόνη ἄκτις ἡλίου εἰς τὴν ἀτακτον καὶ σκοτεινὴν ζωὴν τοῦ πρίγκηπος. Ἦτο ἴσως τὸ μόνον πλάσμα, τὸ ὁποῖον ἡγάπα εἰς τὸν κόσμον. Διὰ τοῦτο, ὁ κακὸς καὶ σκληρὸς αὐτὸς ἄνθρωπος προθύμως θὰ ἐδίδοε τώρα τὰ πάντα, διὰ νὰ νανκτήσῃ τὴν υγείαν τῆς ἢ πολυαγαπημένην τοῦ κόρης, διὰ νὰ μάθῃ, ὅτι ἐπανήλθαν εἰς τὴν ὕψιν τῆς τὰ ρόδα καὶ εἰς τὰ χεῖλη τῆς τὸ μεῖδιμα...

Κ' ἐστέκετο τώρα ἀκίνητος κ' ἀπολιθωμένος, ἀνίκανος νὰ κάμῃ τὸ ἐλάχιστον...

στον κίνημα ἢ νὰ προφέρῃ ἄλλας λέξεις ἀπὸ αὐτὰς:

— Ἡ Μάρφα εἶνε ἄρρωστη!.. Ἡ Μάρφα εἶνε ἄρρωστη!..

Τόσο μεγάλη ἦτο τῶντι ἡ θλίψις του καὶ ἡ ἀπελπισία του! Αἱ τρεῖς αὐταὶ ἀπλαῖ λέξεις ἀρύπνιζον πᾶν ὅ,τι ἀγαθὸν καὶ τρυφερὸν ὑπῆρχεν ἀκόμη εἰς τὴν σκληρὰν ἐκείνην καρδίαν.

— Ὁ κακόμοιρος! ἐπιθύρειν ὁ Μιχαῆλης, συγκεκνημένος καὶ αὐτὸς μέχρι δακρύων.

Ἀλλ' ἐνθυμηθεὶς ἑξῆς, ὅτι εἶχε νὰ ἐκτελέσῃ μίαν διαταγὴν, — τὴν διαταγὴν νὰ ἐγκλείσῃ τὸν Τῶνην εἰς τὴν ἀποθήκην τῶν ἀνθρώπων, — ἔκαμε πάλιν μεταβολὴν καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν κλίναν.

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἡ τύχη, ἡ καλὴ τύχη τοῦ Τῶνη, ἔκαμε τὸν πρίγκηπα νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια του καὶ νὰ ἰδῇ τὸν ναύτην, ὁ ὁποῖος ἀπῆγε τὸν μικρόν.

— Ποῦ τὸν πᾶς; ἠρώτησεν ἀνηχημένως, ὡς νὰ μὴ ἐνθυμῆτο τί εἶχε συμβῇ πρὸ ὀλίγων στιγμῶν, διότι ἡ μεγάλη λύπη τῷ εἶχεν ἀφαιρέσῃ τὴν μνήμην.

— Μὰ ἐσεῖς, κύριε, δὲν με διατάξατε νὰ τὸν κλείσω στὴν καρβουνόθικην; ἀπεκρίθη με κάποιαν ἐκπληξίν ὁ Μιχαῆλης.

— Στὴν καρβουνόθικην!.. ἐπανελάθεν ὁ πρίγκηψ Βόρις, προσπαθῶν νὰ ἐνθυμηθῇ.

— Μάλιστα... Τὸ ξέχασε ἡ Ἐσχότης Σου;

— Ναι, ναι, ἀλήθεια... ἔκαμεν ἔξαρνα ὁ πρίγκηψ ἔχεις δίκην.

Ἀμέσως τὰ ἐνεθυμήθη. ὅλα Κ' ἐφώνασε δυνατὰ:

— Στάσου!.. Δὲν πρέπει νὰ τὸ κάμῃς αὐτὸ!.. Δὲν θέλω νὰ τὸ κάμῃς!

Κ' ἐπειδὴ ὁ ναύτης τὸν ἐκύτταξεν ἀκόμη πλέον σατισμένος:

— Ἀρῖς τὸ παιδί κάτω! τὸν διέταξε με φωνὴν, ἡ ὁποία δὲν ἔτρεμε πλέον ἀπὸ θυμὸν καὶ ἡ ὁποία ἐξέπληξε τὸν Τῶνην διὰ τὴν γλυκύτητά της.

Ὁ γέρον Μιχαῆλης, προφανῶς εὐχαριστημένος, ἀπέθεσε τὸ φορτίον τοῦ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καὶ ὁ Τῶνης, ἂν καὶ δὲν ἐνόησε

πάλιν τὰ λόγια τοῦ πρίγκηπος, ἐμάντευσε ὅμως ἀορίστως, ὅτι κάποια εὐτυχὴς μεταβολὴ εἶχεν ἐπέλθῃ δι' αὐτόν.

Θὰ ἤξευρε καὶ τὴν αἰτίαν τῆς καὶ θὰ τὰ ἐξήγει ὅλα, ἂν εἶχεν ἐννοήσῃ τὰς λέξεις, αἱ ὁποῖαι διημιέθησαν πρὸ ὀλίγου μετὰ τὸ πρίγκηπος Βόριδος καὶ τοῦ γραμματέως του.

Τὴν στιγμὴν ποῦ ἐμάνθανεν ὁ πρίγκηψ, διὰ τοῦ ἀπαισίου τηλεγραφήματος ὅτι ἡ προσφυλὴς του Μάρφα ἦτο βα-

«Ὁ πρίγκηψ Βόρις ἐκλαίει σὺν παιδί...»
(Σελ. 370, στ. α'.)

ρέως ἀσθενῆς, ἐδλεπεν ἀπαγόμενον διὰ αἰῶς, εἰς τοὺς ὤμους τοῦ ναυκλήρου του. Ἐν ἀνυπεράσπιστον παιδί, καὶ ἤκυεν ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος, εἰς τὴν τυφλὴν του ὁργὴν, εἶχε διατάξῃ νὰ τὸ ἐγκλείσῃ εἰς ἓνα μέρος τῶν ἀποπνικτικῶν, ὅσον εἶνε ἡ ἀποθήκη τῶν ἀνθρώπων εἰς τὸ κύτος ἐνὸς ἀτμοπλοίου!

Ἡ σύμπτωσις αὕτη, τῷ ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν καὶ ἀμέσως τῷ ἦλθεν ὡς μία συναίσθησις καὶ ὡς μία τύψις. Ὅχι μόνον διὰ τὴν βαρβαρότητα, τὴν ὁποίαν εἶχε διατάξῃ πρὸ ὀλίγου, ἀλλὰ δι' ἑλὰ τὰ κακά, τὰ ὅποια ἔκαμεν εἰς τὴν ζωὴν του καὶ δι' ὅλα τὰ ἄλλα, τὰ ὅποια ἤτοιμάζετο νὰ κάμῃ.

Δὲν ἦτο τῶντι μίαν σύμπτωσις ἐκπληκτικὴ; Δὲν ἤμποροῦσε νὰ τὸ θεωρήσῃ ὡς μίαν μυστικὴν, ὑπερφυστικὴν προειδοποίησιν, τὸ ὅτι ἐλάμβανε τὴν εἰδησιν τῆς ἀσθενείας τῆς κόρης του, τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ποῦ, τυφλωμένος ἀπὸ τὸν πόθον τῆς ἐκδικήσεως, ἤτοιμάζετο νὰ ὑποβάλῃ εἰς μαρτύρια ἓν ἄλλο παιδί;

Ὁ πρίγκηψ Βόρις, ὁ ὁποῖος, ὅπως ὅλοι οἱ κακοῦργοι, καὶ μάλιστα οἱ Ρῶσοι, ἦτο δεισιδαιμόμων, ἐξέλαβεν οὕτω τὸ πρῶγμα καὶ δι' αὐτὸ διέταξε τὸν Μιχαῆλην νὰ στήσῃ κάτω τὸν Τῶνην.

«Ἡ Ναδία ἤρχετο εἰς προὔπαντήσιν του...»
(Σελ. 370, στ. α'.)

Ὁ μικρός μας φίλος, εὐτυχῆς ποὺ τὸν ἄρῃαν ἐπὶ τέλους ἐλεύθερον. ἐπλησίασε σιγά-σιγά τὴν Ναδίαν, ἡ ὁποία, ἡσυχώτερα καὶ αὐτὴ, ἤρχετο εἰς προϋπάντησίν του μὲ μικρὰ βηματάκια· καὶ τὰ χεράκια τῶν δύο παιδιῶν, τρέμοντα ἀκομῇ, συνεπλέχθησαν εἰς τὸ σκότος μὲ τὸ ἴδιον ἀόριστον, ἀλλὰ γλυκὺ αἰσθημα ἐμπιστοσύνης.

Ἐν τῷ μεταξὺ, ὁ πρίγκηψ Βόρις, καταβεβλημένος ἀπὸ τὴν λύπην του, εἶχε πέσει εἰς ἕν ἐδῶλιον καί, σκεπάζων τὰ πρόσωπον μὲ τὰ χεράκια του, ἐκλαιγε τώρα μὲ θερμὰ δάκρυα, σὰν παιδί.

Ἦκούοντο οἱ λυγμοὶ καὶ τὰ στενάγματα, τὰ ὁποῖα ἐσχίζαν τὸ στῆθος του καί, κατὰ σύντομα, ἰσχυρόνα σχεδὸν διαλείμματα, ἀνυψοῦντο εἰς τὴν ἐπιβλητικὴν σιγὴν τῆς νυκτός.

Ἐν τούτοις ἡ θαλαμηγός, ἡ ὁποία εἶχεν ἀναπτύξει ὅλην τὴν ταχύτητα, ὠλισθαίνεν ὡς μέγα θαλάσσιον πτηνὸν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ἡρέμων ὑδάτων, ἐνῶς ἡ σελήνη, χαμηλὰ εἰς τὸν ὀρίζοντα, ἔστειλε πρὸς τὸ πλοῖον τὸν μελαγχολικὸν χαριετισμὸν τῶν τελευταίων τῆς ἀκτίνων, ἐτοίμη νὰ κρυφθῇ ὀπίσω ἀπὸ μίαν μεγάλην συσσώρευσιν νεφῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ΄. Ὁ Κόκκινος Πύργος

Ἀφοῦ ἐκλάσεν οὕτω μισὴν σχεδὸν ὥραν, χωρὶς νὰ τὸν μέλη δι' ὅ,τι συνέβαινε γύρω του, ὁ πρίγκηψ Βόρις ἐσηκώθη, διότι ἤρχισεν ἴσως νὰ αἰσθάνεται τὴν ὑγρασίαν τῆς νυκτός, καὶ τότε μόνον παρετήρησε τὰ δύο παιδιὰ, τὰ ὁποῖα, καθισμένα τὸ ἕνα πλησίον τοῦ ἄλλου, ἐπερίμεναν ἐν σιωπῇ τὴν ἐξέλιξιν τῶν γεγονότων.

Νὰ εἰπώμεν τὴν ἀλήθειαν, ἡ Ναδία, ἡ ὁποία εἶχε νυστάξει, ἄριστε μίαν στιγμὴν τὸ ὥραϊον ξανθὸν τῆς κεφαλῆς νὰ πέσῃ εἰς τὸν ὦμον τοῦ μικροῦ τῆς φίλου, ὑπερηφάνου ποὺ ἠμποροῦσεν οὕτω νὰ τὴν προστατεύῃ, κ' ἐκλείσε τὰ γλυκὰ τῆς ματάκια... Μετ' ὀλίγον ὁ ἄνθρωπος τὴν ἐπῆρε καὶ τὴν μετέφερεν εἰς τὸν μαγικὸν κόσμον τῶν ὀνείρων, ὡς ἐμχρτύρει τὸ ἀμυδρὸν μείδιμα, τὸ ὁποῖον διέστειλε τὰ κόκκινα χειλάκια τῆς.

Ὡ, τί εὐμορφὴ ποὺ ἦτο ἡ μικρὰ Ναδία, καθὼς ἐκοιμάτο ἐκεῖ, ἐπάνω εἰς τὸν ὦμον τοῦ φίλου τῆς! Τὰ χρυσὰ τῆς μαλλιά, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐθνησκον αἱ τελευταῖαι ἀκτῖνες τῆς σελήνης, περιέβαλλον τοὺς λεπτοὺς τῆς ὤμους, ὡς μὲ μανθῶν ἀπὸ φῶς.

Βλέπων αὐτὴν τὴν εἰκόνα, ὁ πρίγκηψ ἐστάθη πλήρης θαυμασμοῦ καὶ ἀμέσως τοῦ ἤλθεν ἡ σκέψις ὅτι ἡ μικρὰ του Μάρσα, ἡ ἰσοία ἦτο ξανθὴ ὅπως καὶ ἡ Ναδία, μετ' ὀλίγα χρόνια θὰ τῆς ὁμοιάζεν ἐντελῶς, ἐάν, ἐννοεῖται, θὰ εἶχε τὴν τύχην νὰ διαφύγῃ τὸν θάνατον, ὁ ὁποῖος τὴν ἀπειλοῦσε... Συγχρόνως ἡ σθανθὴ μίαν ἐξαρκινὴν συμπάθειαν, μίαν στοργὴν διὰ τὸ κοριτσάκι τοῦ ἀδελφοῦ του, τὸ ὁποῖον, ὡς τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐμίσει καὶ κατεδίωκε μὲ τόσην κακίαν, καθὼς κ' ἕνα οἶκτον διὰ τὸ πτωχὸ παιδί, τὸ ὁποῖον, γενναίως, μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του, ἤλθε νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν μικρὴν αἰχμάλωτον...

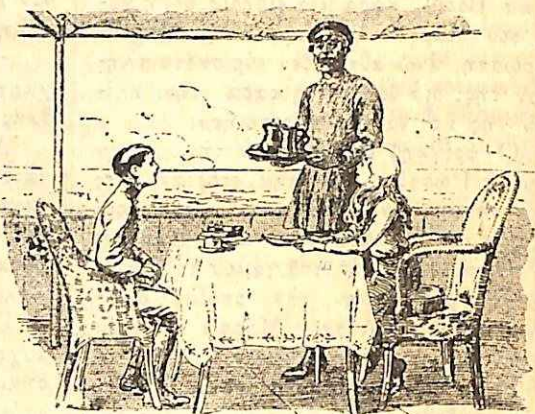
Τότε, καλέσας τὸν Μιχάλην, ὁ ὁποῖος, εἰς ὀλίγων βηματικῶν ἀπόστασιν, κατεγίνετο νὰ τακτοποιῇ κάτι σχοινιά, τὸν διέταξε νὰ πάρῃ ἀμέσως τὰ παιδιὰ καὶ νὰ τὰ βάλῃ νὰ κοιμηθῶν εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους θαλαμίσκους τοῦ πλοίου.

Ὁ μικρός μας φίλος, ἂν καὶ πολὺ ἡσυχώτερος τώρα, δὲν ἐκοιμήθη σχεδὸν καθόλου, ἀλλὰ, στριφογυρίζων εἰς τὸ κρεβάτι του, ἐσυλλογίζετο ὅλην τὴν νύκτα τὰ συμβάντα, εἰς τὰ ὁποῖα εὐρίσκειτο ἀναμειγμένος ἀπὸ τινων ἡμερῶν.

Ἐσυλλογίζετο ἐπίσης καὶ ὅλα τὰ προσφιλῆ του πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἐπαίξουν τὸ μέρος τῶν εἰς τὴν μυθιστορηματικὴν αὐτὴν περιπέτειαν, ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, οἱ ὁποῖοι, ἐκεῖ-πέρα, εἰς τὴν μικρὰν καλύβην τῶν τοῦ Σαίν-Μαξιμ, ἐζούσαν τώρα ὁλομόναχοι καὶ

καταλυπημένοι, ἕως τὸν γηραῖον ἐπὶ στήτην τοῦ πρίγκηπος Σεργίου, τὸν καλὸν Ἰδάν, ὁ ὁποῖος βεβαίως δὲν θὰ ἠμποροῦσε ἀκόμῃ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν αἰφνιδίαν ἐξαράνισιν τοῦ μικροῦ τοῦ φίλου.

Ποσὸν θάνητυοῦτε, τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ποὺ δὲν τὸν ἐδέλεπε νὰ ἐπιστρέ-

* Ἐφ' ἑνὶ τῶν δύο παιδιῶν ἐν μικρῶν πύργῳ...

φίλεις τὴν βίβλιν! Θὰ ἐμάντευσεν ἄρα γε, ὅτι τὸν ἐπῆρεν ἡ θαλαμηγός;....

Ἀλλ' ἕνα πρᾶγμα κυρίως ἀπησχόλησε τὸν Τῶνην: Τί νὰ ἦτο ἄρα γε αὐτὸς ὁ «Κόκκινος Πύργος», τοῦ ὁποῖου ἤκουσε τὸ ὄνομα κατὰ τὴν συνομιλίαν τοῦ πρίγκηπος Βόριδος μὲ τὸν γραμματέα του; Ναὶ μὲν ἡ συνομιλία αὐτῇ ἐγένετο ρωσιστί, ἀλλ' αἱ δύο ἐκεῖναι λέξεις ἐλέγχθησαν εἰς τὴν γλωσσάν του. Τὰς ἤκουσε καλὰ καὶ τὰς ἐνόησε.

Ἐνῶς ἡ γῆρυνε κ' ἐσυλλογίζετο οὕτως ὁ Τῶνης, ἡ θαλαμηγός ἐξηκολούθει νὰ πλέῃ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν μηχανῶν τῆς. Κ' ἐξημέρωσε. Αἱ πρῶται λάμψεις τῆς αὐγῆς, ἀμυδραὶ, εἰσέρχοντο διὰ τοῦ φεγγίτου τοῦ θαλαμίσκου, ὁ ὁποῖος ἐκαλύπτετο ἀπὸ μετὰ-ξινον παραπέτασμα.

Ὁ Τῶνης ἐσυλλογίσθη, ὅτι τίποτε δὲν θὰ ἦτο ὠραιότερον ἀπὸ μίαν ἀνατολὴν ἡλίου ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης, καί, διὰ νὰπολαύσῃ τὸ θέαμα, ἐπήδησε γρήγορα ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, ἐπλύθη κ' ἐνεδύθη. Κατόπιν ἀνῆλθε τὴν στενὴν κλίμακα, ἡ ὁποία ὠδήγει εἰς τὸ κατάστρωμα.

Μόλις ἐφθασεν ἐκεῖ, τὸν ἐκτύπησεν εἰς τὸ πρόσωπον ὁ δροσερὸς ἀέρας πρωϊνὸς ἀέρας τῆς θαλάσσης καὶ συγχρόνως εἶδεν εἰς τὸν ὀρίζοντα τὸ λευκὸν ἐκεῖνο χρῶμα, τὸ ὁποῖον σημαίνει ὅτι παρῆλθεν ἡ νύκτα χωρὶς νὰ ἔλθῃ ἀκόμῃ κ' ἡμέρα, καὶ εἶνε τὸ προμηνύμα τῆς ἀνατολῆς.

Μετ' ὀλίγον ἡ λάμψις ἐκείνη ἐδυνάμωσε, διῆλθε διαδοχικῶς ἀπ' ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἱριδός καὶ τέλος μετεβλήθη εἰς μίαν ἀπέραντον πυρκαϊάν, εἰς τὸ κέντρον τῆς ὁποίας ἀνεφάνη ἔσφαιρα ὁ ἥλιος.

(Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ ΕΦΕΤΟΣ ΤΡΟΠΟΠΟΙΕΙΤΑΙ

Ἀπὸ τοὺς ἐπτὰ Τόμους Διαπλάσεως τῶν ἐτῶν 1899—1905, τῶν ὁποίων ἕκαστος τιμᾶται δραχμὰς 7, οἱ ἐγγραφόμενοι νέοι συνδρομηταὶ διὰ τὸ 1917 καθὼς καὶ οἱ ἀναεοῦντες τὴν συνδρομὴν τῶν μέχρι τῆς 1ης Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. δικαιούνται νὰγοράσουν:

Οἱ μὲν τριμνηνοὶ συνδρομηταὶ 1 τόμου	2
Οἱ δὲ ἐξαμνηνοὶ	3
Οἱ ἐννεάμνηνοὶ	4
Καὶ οἱ ἐτήσιοι	4

κατ' ἐκλογὴν τῶν, ὁποίους θέλουν, πληρώνοντες αὐτοὺς μόνον πρὸς δραχμ. 4 ἕκαστον ἄδειον, καὶ χρυσόδετον πρὸς δραχμὰς 7. Ἐπίσης ἀπὸ τοὺς 10 τόμους τῶν ἐτῶν 1906—1915, τῶν ὁποίων ἕκαστος τιμᾶται δραχμὰς 8, δικαιούνται νὰγοράσουν οἱ ἄνω καὶ ὡς ἄνω, (οἱ τριμνηνοὶ ἀπὸ ἑνα, οἱ ἐξαμνηνοὶ ἀπὸ δύο, κτλ.) πληρώνοντες αὐτοὺς μόνον πρὸς δραχμὰς 4,50 ἕκαστον ἄδειον, καὶ χρυσόδετον πρὸς δραχμὰς 7,50.

Αἱ ἄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἕκαστον τόμου λεπτὰ 50 οἱ ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ, καὶ δρ. 1 οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ.

Τὰ πρὸς τοῦτο διατιθέμενα ἀντίτυπα εἶνε 50 ἕκαστον τόμον, δηλ. τόμοι ἐν δὴλ 850, τοὺς ὁποίους θ' ἀγοράσουν ὅσοι προλάβουν νὰ ἐπωφεληθῶν τοῦ Προνομίου, ὅχι μόνον ἐντὸς τῆς προθεσμίας ἀλλὰ καὶ πρὶν ἐξαντληθῶν.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἰδε Ὁδηγὸς, Κεφ. ΙΒ΄.]

α΄) Παιρνιον

* Ἐστάλη ὑπὸ Θεοδώρου Δ. Σακελλαροπούλου

			Η		
ΣΕΥΣ		Α	ΣΕΥΣ		
ΠΗ	ΠΕΡ	ΡΑ	ΧΙΑ	ΘΗ	
ΔΕΥΣ	ΚΛΗΣ	ΔΕΥΣ			

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νὰποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα πέντε ἀρχαίων Ἑρῶν.

β΄) Φωνηεντόριζον

* Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ζιζανάκι

τν - φρνμν - τ - πδ - πρν - πνσν - μγρν

γ΄) Διὰ τοὺς Σαλλομαδεῖς Rébus

* Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσῆς Καρδιᾶς

Tu	οὐ	Tu
Mal	tu	Mal
Pas	ne	Pas

Δύσεις τοῦ 44ου φύλλου

α.) Νέρων, Κλαύδιος, Τιβερίος, Τίτος, Ἀδριανός.—β.) Φασούλι, τὸ φα-σοῦλι γεμίζει τὸ σακκοῦλι.—γ.) Fais le bien, fuis le mal.

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Μίμης παίρνει γλυκίσματα ἀπὸ τὸ ἐρμάρι, χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴν ἄδεια τῆς μαμμᾶς του, ἡ ὁποία τὸν ἐπιπλήττει.

—Μὰ δὲν μοῦ εἶπες, προχθές, δικαιολογεῖται ὁ Μίμης, πῶς εἶνε λαιμαργία νὰ ζητᾷ κανεὶς γλυκίσματα;

* Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσῆς Καρδιᾶς

Ἡ μαμμὰ λέγει στὸ Θαλασσοπούλι καὶ στὸν ἀδελφὸν του:

— Σήμερα θὰ σᾶς κάμω καπαμᾶ.

Καὶ τὸ Θαλασσοπούλι τρομαγμένο:

— Καὶ τοὺς δύο, μαμμὰ;

* Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,
Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 11ην Ὀκτωβρίου 1916.

Εἰς τ' ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Λευκῶν λέξων, συνέδω ἐν... ἀπὸ τοῦ περὶ δραχμ. Ὁ φίλος μου Ἀλέξανδρος Π. Ἀλιβιζάτος (Ἰσότης τοῦ Α΄) ἐφόρσε φουστάνιν καὶ ἔγινε Ἀλεξάνδρος. Διορθώστε το.

Τόσο μικρὸς, Ἀλέξανδρος Μακεδών, καὶ εἶσαι εἰς τὴν πρώτην τοῦ Γυμνασίου; Εὐγε! Περιμένω τώρα ὅπου μοῦ ὑπόσχεσαι, νὰ οἰκονομῇς πάντα ὀλίγον καὶ νὰ μὴ γράφῃς τακτικά, καὶ δὲν ἀμφιβάλω, ὅτι θὰ τιμῆσῃς τὸ ψευδώνυμον, διὰ τὸ ὁποῖον ὑπερηφανεύεσαι.

Σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα μοῦ γράφεις, Χαμόγελο τῆς Νίκης. Νὰ πῆς εἰς τοὺς ἀγοραστάς σου, ὅτι τοῦ χρόνου ἡ Διάπλασις, θὰ εἶνε ἀκόμῃ ὠραιότερα. Γιατί αὐτὸ εἶνε ἴσα-ἴσα τὸ πρόγραμμά της: κάθε νέος, κόμος, ἀνώτερος τοῦ προηγούμενου.

Σὲ συλλυποῦμαι, Ἰδιότροπη, καὶ σοῦ εὐχομαι νὰ κάμῃς τὰ χρόνια τοῦ νόμου. Ναί, τὸ «ἀγκάθια» δὲν ὁμοιοκαταληγεῖ μὲ τὸ «ἀνθία»· περισσεύει ἐκεῖνο τὸ νι: Ἀλλὰ ὅταν τὸ ποιήμα εἶνε τόσο ὡμορφο, ἕνα τόσο μικρὸ λάθος δὲν παρατηρεῖται. Ἀλλὰ, τε γιὰ τὴν ὁμοιοκαταληξίαν ἔχουν ἄλλες ιδέες σήμερα. Ἀλλὰ δὲν σοῦ ἀπαντῶ, γιατί φοβάμαι μὴ μεπερδέψω τὰ ψευδώνυμα.

Σὲ συγχάρω, Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου, διὰ τὴν ἐπιτυχίαν σου εἰς τὴν ἐμπορικὴν Σχολήν. Φυσικά, γιὰ μᾶς τοὺς Ἕλληνας, ἡ Ἱταλικὴ εἶνε πῶς εὐκολὴ γλῶσσα ἀπὸ τὴν Περσικὴν. Καὶ ἡ δὴ ὅμως εἶνε πολὺ χρησιμὴς, εὐμορφῆς καὶ μὲ πλουσιωτάτη φιλολογία, ποὺ θὰ σὲ ὠφελήσῃ πολὺ.

Ἰωάννη Γ. Χ., πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτό σου γραμματάκι καὶ ἡ διήγησίς τοῦ τρόπου, μὲ τὸν ὁποῖον μ' ἐγνώρισες. Ἀλλὰ γιατί «ἐντρέπεσαι» τόσο καίρῳ νὰ μοῦ γράψῃς; Ἐγὼ δὲν βλέπω καμμιά «κακογραφία». Ποῦ νὰ ἴδῃς τὰ γράμματα ἄλλων παιδιῶν!

Φαντάζομαι τὴ χαρὰ σου, Γυθειωτάκι, ἀλλὰ... δὲν εἶνε καθ' ἑαυτὴν τοῦ Ἀγ. Γεωργίου. Αὐτὸ νὰ ἔχῃς ὅτι ὅλη σου. Περιέργω νὰ μὴ σὲ δεχθῶν τὴν δευτέρᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐπειδὴ εἶσαι μόνον 9 ἐτῶν. Ἀμα ὁ μαθητὴς εἶνε ἱκανός, τί σημαίνει ἡ ἡλικία; Ἀς εἶνε τοῦ χρόνου, μὴ ποιεῖς τέτοιο μῦθον, ὥστε νὰ τοὺς γελάσῃς.

Γεωμανφίλε Ἑπτανήσιε, χαίρω πολὺ ποὺ εἰσέρχεται εἰς τὸν κύκλον μας. Εἶδες, ὅτι ὁ διαγωνισμὸς Θεσπαθώματος ἐπροκλήθη. Ἐμῆρθε λοιπόν, ἀφοῦ ἐνόησες νὰ διαδοῖς στὸ χωριὸ σου ὅσο σὲ κανεὶν ἄλλος.

Πρέπει νὰ διαδᾶξῃς καὶ μυθιστορήματα, Γλυκὺ Ὀνειρον, ἀλλὰ ὀλίγα καὶ πολὺ ἐκλεκτά. Τέτοια δηλαδὴ, ποὺ νὰ μὴ σὲ βγάλουν ἀπὸ τὴν «πραγματικὴν ζωὴν», ὅπως φοβάσαι, ἀλλ' ἀπεινάζεις νὰ σὲ εἰσάγουν εἰς αὐτὴν καὶ νὰ σοῦ δείχνουν ὅψεις τῆς, ποὺ ἄλλως δὲν θὰ ἠμποροῦ-

σες νὰ τὴς γινώσκῃς. Ἀπὸ τέτοια ἐκλεκτά, ὡραία φιλολογικὰ μυθιστορήματα, μελέτας, τῆς ζωῆς καὶ τῆς κοινωνίας, μαθαίνει κανεὶς καὶ ὠφελεῖται πολλὰ, ἐκτὸς τῆς αἰσθητικῆς ἀπολαύσεως ποὺ τοῦ δίνει ἡ τέχνη. Ἀλλὰ ἐννοεῖς, ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνεται κατάχρησις.

Κερκυραϊκὴ Ἀδρα, συμμερίζομαι ὅλη σου τὴν ὀλβίαν γιὰ τὸν θάνατον τῆς ἀγαπημένης σου μητέρας. Εἶνε πραγματικῶς ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα δυστυχήματα, ἀπὸ τὰ πικρότερα πυχίρια ποὺ πίνει ὁ ἄνθρωπος; αὐτὸ τὸν κόσμον, ὁ θάνατος; τῆς μητέρας. Ἀλλὰ καλλίτερα πρῶτα ποὺ τὸ ἐπαίρνεις «φιλοσοφικά», παρὰ τώρα ποὺ σοῦ φαίνεται πόνος ἀγίαστρετος. «Φιλοσοφικά» νομίζω ὅτι μὴ ὑπομονή. Καὶ μὲ τὴν ὑπομονή, κάθε πόνος σιγά-σιγά γιαντρεύεται...

Καλὰ ἐκμας, Κούλα Κρασά, ποὺ ἄφες, κατὰ μέρος, τὴν δειλία καὶ μοῦ ἔγραψες. Ἀλλὰ χωρὶς ψευδώνυμου, δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ στέλλῃς δωρεὰν παρὰ μόνον γιὰ τοὺς ἑβδ. Διαγωνισμούς. Καὶ Ἀλληλογραφίαν ἀκόμῃ δὲν ἐπιτρέπεται.

Σοῦ ἔστειλα τὸ βραδεῖόν σου, Ἡρώς! Ἐλληνοπούλα. Ποῦ δικαιολογεῖται νὰ νευρᾷ σου ὅταν «δρέχῃ» ραγδαίᾳ, ἀστράφει, βροντᾷ, σφυρίζει αἶρας δυνατῶς καὶ, πρὸς ἐπιμέτρον, μὴ μίμνηται κροτέϊ διαρκῶς. Καὶ ὅμως τὸ γράμμα σου εἶνε ὀλβιῶν χαρὲς.

Ἐγείνε λάλος, Ὀυρενσία, τυπογραφικὸν εἰς τὴν λύσιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 396 Λόζου. Τὸ τέταρτον σκῆλος; θέλει ἸΑΣΩΝ καὶ ὄχι ΣΑΣΩΝ. Ἐπεσε δηλαδὴ νάρκη ἀπὸ τὸ Ἰ τοῦ ΑΡΓΟ-ΛΙΣ, ἐνῶς ὁ τυπογράφος τὸ ἤρχισεν ἀπὸ τὸ Σ, καὶ δὲν τὸ ἐπρόσεξε νὰ τὸ διορθώσῃ. — Ἀν εἰς τὰποτελέσματα τῶν Λευκῶν Λέξων δὲν ἀναφέρεται διόλου (διότι τώρα δὲν ἐνθυμούμαι) ὅτι πῃ ὅτι δὲν εἰρήνη ἀπάντησιν σου. Ἀν ἀναφέρεται, ὅμως, τότε ἔχεις ἀρεσκύς καὶ τὰ ὑπερβῆμα σου. — Ναι, τὸ διήγημα τοῦ «Ἐλλήνου» ἐπερβῆμα ὀλίγον, τὰ 300 λέξεις ποὺ εἶχα ἔρρηξη. Ἀλλ' ἀφοῦ ἦτο τὸ καλλίτερον, παρέδωκα τὴν μικρὰν παρατυπίαν. Φυσικά, ἂν εἶχα ἕνα ἐπίσης καλὸ καὶ συντομώτερον, θὰ τὸ ἐπροτιμοῦσα.

Ἐρατὶς ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν εβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Ἀνδριωμένος Κουραμπίς, Τραγοῦδι-τῆς Λευτεριάς, Χρυσὴ Ἀκτίς, Παῦλος Χλωμός, Τρισεύγενη, Τρελλὴ Κορφατοπούλα καὶ Δοξασμένο Εἰκοσιένα. — Ἐστειλες καὶ παραγγέλεις τὸν καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ τῶν λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Αὐτὴν τὴν εβδομάδα ἔλαβα τὰ ἐξῆς: «Σκέψεις». — «Τὸ δάσος». — «Ἀναπολήσεις παιδικαί». — Παῖδ. Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς ἑβδ. Διαγωνισμούς. (Ἀλλὰ ποῖος μοῦ ἔστειλε μίαν ὥραϊν Μαγικὴν Εἰκόνα, τὸν στρατιώτην ποὺ γυρεύει τὴν γυναῖκα του; Δὲν εἶνε ὄνομα ἀπὸ κατὰ.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Ἑθνικὴ Ἀμυνα, ἀ. (ΑΠ). Ἀρχηγὸς τῶν Φιλελευθέρων, ἀ. (ΑΠ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰταλλάξουν:—ἡ Χρυσὴ Καρδιά (0) μὲ Χρυσὴν Ἀκτίνα, Δορελάτ.—ἡ Ἡρώς Ἐλληνοπούλα (0) μὲ Μίαν Τρολλοῦλαν, Ἀκτίνα Ἠλίον, Ἡρωϊκὴν Σήμερ, Καρναῖδα, Γυθειωτάκι, Χάριτα, Ἰδιότροπη, Μανιατοπούλαν.—ἡ Χρυσὴ Ἀκτίς (0) μὲ Τρελλὴν Κεφαλλονίτην, Ἀλφειοῦταινον Ἀπολλοῦ, Νησιωτοπούλαν καὶ ὅλους τοὺς ἐν Ἀγρίνῳ ψευδωνυμοῦς.—τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς (0) μὲ Γιά τὴν Πατοῖδα, Γιά τὴν Λευτεριά, Στενημαχιώτακι, Δορελάτ, Κάμιναν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Φιλότην Ἑλλάδα (φωτογραφία δὲν ὑπῆρχε με-σα εἰς τὴν ἐπιστολήν) εὐχαριστῶ τὸν κύριον ποὺ εἶπε, ὅτι ἡ Διάπλασις «εἶνε ὁ τροχὸς τοῦ

